
STAR СИЛАТА СЕ ПРОБУЖДА WARFS™

МАЙКЪЛ КОУГ

По сценария, написан от
Лорънс Касдан, Джей Джей Абрамс
и Майкъл Арнг
и базиран на персонажите,
създадени от Джордж Лукас

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *Star Wars: The Force Awakens*

Copyright © & TM 2016 Lucasfilms Ltd.

All rights reserved.

www.starwars.com

Превод Юлия Чернева

Издателски редактор Вида Делчева

Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2016

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-1623-5

Преди много години, в една далечна галактика....

От Люк Скайуокър няма и следа.
В негово отсъствие
злият ПЪРВИ РЕД се надига
от пепелта на Империята
и не ще намери покой,
додето Скайуокър, последният джедай,
не бъде унищожен.

С помощта на РЕПУБЛИКАТА
генерал Лея Органа
повежда смела СЪПРОТИВА.
Тя отчаяно жадува да намери
брат си Люк и с негова помощ
да възстанови мира
и справедливостта в Галактиката.

Лея изпраща своя най-дързък пилот
на тайна мисия на планетата Джаку,
където стар техен съюзник е открил
къде може да се крие Люк...

ПРОЛОГ

ИМАЛО някога Стара република, справедливо и благосклонно правителство, което обединявало Галактиката хиляди години. Властвали демокрация и мир. Науката и технологиите се развивали. Били открити и заселени нови звездни системи. Изкуствата процъфтявали. Гражданите свободно изказвали мислите си. Бил създаден Галактически сенат, който давал на всеки член глас в управлението. Но както всичко остарява, така и Републиката започнала да запада. Частите ѝ се разпадали. Ядрото ѝ загнивало. Войната станала ежедневна трагедия. Когато Републиката накрая била обявена за мъртва, тя вече била само избледнял спомен в умовете на бившите ѝ граждани.

Някога съществувал тайнственият Орден на рицарите джедаи, пазителите на мира и справедливостта в Старата република. Легендите разказват, че те притежавали свръхестествени способности, включително на ума – сила, невидима за очите, мъдрост и прозорли-

---

вост. Колкото и мъдри да били обаче, джедаите не могли да съзрат злото в любимата им Република. Онези, на които вярвали като приятели и съюзници, ги предали и избили.

Имало някога Галактическа империя, създадена от пепелта на Републиката, която обаче била пълна противоположност на Републиката. Нямамо демокрация и тираничен Император управлявал с железен юмрук. Свободите били премахнати. Подчинението било задължително. Пропаганда замърсила изкуствата. Науката и технологиите се развивали единствено в полза на военните. Старите и новооткритите звездни системи били завладявани и плячкосвани. Гражданите живеели в страх от наказание, ако надигнат глас срещу безчинствата на Императора. Сенатът бил разпуснат, а джедаите – избити. Единственият глас, който имал значение, бил този на Императора. Колкото и да се опитвал обаче, той не могъл да угаси всички пламъци на надежда.

Отново избухнал бунт, разпален от няколко пламенни поддръжници, които грижливо съхранили принципите на Републиката и ненавиждали Империята. Отначало това бил разнороден съюз на непокорни свободомислещи, творци отцепници, просветени благородници и непокорни младежи. Съюз, който повел неорганизирана борба срещу Империята. Малък и

слаб. Неспособен да спечели една битка, още по-малко война. Въпреки че загубите се трупали и победата изглеждала невъзможна, бунтовниците не се предавали. Те се вдъхновявали от героизма на младия Люк Скайуокър. Той ги научил на традициите на джедаите и им помогнал да сложат край на тиранията. И така, Империята паднала толкова бързо, колкото се била издигнала. След нея била създадена Новата република.

Но щом веднъж започне война, почти невъзможно е да я спреш – именно това се случило, докато Новата република се борела да опази мира. Защото не всички били привърженици на демокрацията. Сърцата на мнозина закоравели от гражданската война. Светове, които подкрепяли имперската дисциплина, се отцепили от Новата република и се прекръстили на Първия ред. Целта им била да унищожат Новата република и да върнат Галактиката към фалшивата слава на Империята. Малцина обаче възприемали Първия ред като сериозна заплаха. Те повели контраатака срещу нарастващата му военна мощ, но Съпротивата била твърде слаба и възникнала твърде късно.

А онзи, който имал силата да помогне на каузата им, Люк Скайуокър, не можел да бъде открит никъде.

I

ВОЙНА се задаваше към планетата Джаку.

Предвестникът ѝ беше огромен боен крайцер на име „Финализатор“, който се рееше в дълбините на космоса, без да се тревожи от засада. Дълъг близо три километра от носа до кърмата, Звездният разрушител беше отрупан с турболазерни оръдия, привличащи лъчове, предпазни генератори и ракетни установки. И това беше само на повърхността му.

Истинската огнева мощ – екипажът му – беше във вътрешната част на „Финализатор“. Хиляди офицери, артилеристи, войници и технически специалисти бяха обединени от една цел – да направят Първия ред господстваща сила в Галактиката. Предаността им към каузата беше непоклатима и пораждаше смъртоносна ефикасност. Заповедите се изпълняваха безпрекословно, без мисъл за моралните последици, защото за екипажа Първият ред винаги беше прав.

Войниците, които изпълняваха волята на Първия

ред в битките, се наричаха щурмоваци. И също като външността на Звездните разрушители на Първия ред, видът им предизвикваше страхопочитание.

Щурмоваците носеха бели брони, които бяха може би най-разпознаваемият символ на бившата империя, но усъвършенствани. Нагръдниците бяха осветени и не толкова обемисти, което осигуряваше по-голяма гъвкавост и свобода на движенията. И отличителното лице на имперската жестокост – шлемът – имаше аеродинамична форма. Визьорът беше удължен, за да позволи по-широко ползване, като същевременно бе запазил смътната си прилика с човешки череп.

Щурмоваците на Първия ред бяха нещо повече от обикновени войници със страховити униформи. Открояваха ги бойните им умения. Те бяха избирани още от малки деца. Корпусът на щурмоваците беше станал тяхното семейство, а позивните им, състоящи се от букви и цифри – техни имена. Обучението им беше толкова добро и те бяха толкова дисциплинирани, че не се страхуваха от нищо. Биха пожелвали живота си без колебание. Биха извършили невъобразими неща, ако им се заповяда. Не ги притесняваше чувство за вина. Първият ред винаги беше прав.

FN-2187 беше наскоро произведен в пълноправен щурмовак и изгаряше от нетърпение да изпълни дългата си.

Той навлезе заедно с взвода си в изоставено село. Повечето обитатели бяха избягали. Само неколцина, облечени в дрипи, оказаха съпротива, която обаче беше слаба и краткотрайна. На всеки изстрел на бластер или картечница от страна на селяците, щурмовците отговаряха с многократни изстрели със своите карабини. Първият щурмовак, който отвърщаше на огъня, винаги беше FN-2187. Последният му изстрел свали снайперист от покрив.

– Няма ли да дадеш шанс и на другите, Осем-седем? Държах на прицел онази мишена – каза му по предавателя в шлема FN-2003.

– Защо? За да пропуснеш ли, Кръшкач? – отвърна FN-2199, с прякор Деветката.

– Кръшкача може и да пропускат, колкото иска, но аз трябва да убивам – заяви FN-2000, или Нулата, както го познаваха всички в тренировъчната база. – Не е честно само Осем-седем да обира лаврите.

Според показанията на брояча в шлема на FN-2187, той беше елиминирал повече мишени от всеки друг щурмовак във взвода. FN-2187 не се възгордя от постижението си, само си вършеше работата.

Инфрочервените му сензори засякоха леко движение на отсрещната страна на улицата. Той увеличи изображението. Зад заграждение за животни клечеше жена със сплъстена коса. Трепереше и зъбите ѝ тра-

---

каха. Гледаше щурмоваците и по едно време бръкна в джоба си и извади нещо тъмно и кръгло, с формата на граната.

– Залегнете! – FN-2187 се хвърли на земята. Другарите му направиха същото.

Той се готвеше да натисне спусъка, когато шлемът му разпозна предмета в ръката на жената като местен плод гузу. Тя го захапа, вероятно за да спре тракащите си зъби и да успокои страха си.

Щурмоваците се разсмяха.

– Внимание, ядивни снаряди – пошегува се Деветката. – Оръжията ви може да ръждясат.

Нулата стана и оправи нагръдника си.

– Моето се огъна. Благодаря, Осем-седем.

– Правя каквото мога – отвърна FN-2187, спокойно приемайки закачките им. За малко да застреля някой, който не беше вражески боец. Трябваше да внимава повече.

Ръка с черна ръкавица се протегна да му помогне да стане. Беше FN-2003, Кръшкача.

– Каквото и да говорим, Осем-седем, реакцията ти за преценяване на мишената беше невероятна.

– Съмнявам се дали аз щях да се въздържа да не натисна спусъка – добави Деветката.

– Затова все ти свършват боеприпасите, Деветка – рече Нулата и четиримата се разсмяха.

Неспирният звук на стрелба най-после утихна.

– Щурмоваци, свободно – разнесе се строг глас от скритите високоговорители. – Симулацията свърши.

Изоставеното село изчезна и FN-2187 и другите войници от взвода се озоваха в бялото празно пространство на стаята за симулации във „Финализатор“. Хилядите точкови отвори на стените, тавана и пода вече не прожектираха холограмните изображения, които правеха тренировъчните им упражнения да изглеждат толкова реални.

– Съберете се за предстоящо внедряване – прогърмя безтелесният глас.

FN-2187 се отправи към хангара заедно с взвода си и долови осезаемо вълнение сред другарите си. Самият той го изпитваше заедно с чувство на облекчение. Нямаше да има повече симулации. След малко щяха да предприемат първата си истинска бойна мисия.

В дока на кораба други три взвода щурмоваци, влизаци през срещуположни входове, се присъединиха към тях. Всички маршируваха покрай редиците ТАЙ-файтър и спряха едновременно, на еднакво разстояние от капитан Фазма, водачката на легионите щурмоваци на Първия ред.

Фазма стоеше пред четири бронетранспортъора. Безупречната ѝ хромирана броня блестеше. Плащът, показващ ранга ѝ – черно наметало с червени райета

по края, – беше праметнат диагонално върху тялото ѝ, прикрепен с клипс на лявото ѝ рамо.

– Щурмоваци – каза тя с глас, модулиран от шлема ѝ, – целта ви е елементарна. Заловете на всяка цена този беглец от правосъдието. – Фазма вдигна личния си холопад. Над дланта ѝ се материализира миниатюрен образ на старец с власеница. – Казва се Лор Сан Тека и е заклет враг на Първия ред. Ако го намерите, незабавно поискайте подкрепления. Искаме да го задържим жив за разпит.

FN-2187 се вгледа в синкавата холограма на мъжа. Беглецът сигурно беше много важен, за да изпратят Звезден разрушител и четири взвода щурмоваци да го заловят.

– Има ли въпроси? – попита Фазма.

Всички щурмоваци останаха мълчаливи и неподвижни, държейки карабините си с две ръце.

– За повечето от вас това ще бъде първото ви преживяване в реална битка. Не мога да повярвам, че никой няма въпроси или притеснения.

FN-2187 вдигна ръка.

– Говорете, 2187 – заповяда Фазма.

Той върна ръката си на карабината.

– Ами косвените жертви? Как да избегнем цивилни жертви?

– Няма да го правите – заяви Фазма. – Селяците

може и да изглеждат окаяни и беззащитни, но като дават подслон на познат враг, и те са обявили война на Първия ред. Ако не се предадат веднага, направете необходимото. – Тя се обърна към всички щурмоваци. – Ясно ли е?

– Слушам, капитане – отвърна FN-2187. Гласът му беше заглушен от хоровия отговор на другарите му.

– Не забравяйте, че не трябва да разсъждавате много върху ситуацията. Доверете се на обучението си, изпълнявайте заповедите и за нула време ще се върнете победители. – Фазма посочи с карабината си. – Може да се качвате на определените ви транспортъори. Да живее Първият ред!

– Да живее Първият ред! – в хор повториха щурмоваците.

Воините козируваха на капитан Фазма, докато маршируваха покрай нея, за да се качат на транспортъорите. Погледът ѝ се задържа на FN-2187 малко по-дълго, отколкото на другите. Или може би той си въобрази така, защото беше нервен. FN-2187 знаеше, че Фазма очаква големи подвизи от него. В миналото тя го беше похвалила пред другарите му като един от най-добрите нови кадети. Той обаче вече не беше кадет, а щурмовак от Първия ред, който скоро щеше да провери на какво е способен в „истинското нещо“, в истинска битка на живот и смърт. По време на мисията FN-2187

можеше да покаже на другарите си, че заслужава да бъде в редиците им.

Можеше да докаже на капитан Фазма и на Първия ред, че си струва инвестициите, вложени в него.

Марширувайки в крак с взвода си, той козирува на капитана и се качи в транспортъора, готов да разбие Съпротивата.

***

Една от привилегиите да си пилот на изстребител беше, че пътуваш из Галактиката. Поу Дамерон летише за Новата република и после за Съпротивата и я беше виждал от Външния пръстен до Ядрото. Безжизнени скали. Гористи луни. Кални планети, които едва не погълнаха X-изстребителя му. И предимно пустинни светове като Джаку.

Генерал Лея Органа го беше изпратила тук на тайна мисия. „Жизненоважна мисия за оцеляването на Съпротивата“ – бе му казала тя. Мисия, която можеше да ѝ помогне да намери отдавна изчезналия си брат Люк Скайуокър.

Дотук всичко беше преминало като по учебник. Дамерон се беше промъкнал в атмосферата на Джаку под прикритието на мрака и бе скрил X-изстребителя под една висока скала. Беше инструктирал дроида ас-

---

тромеханик ВВ-8 да разузнае.

Облече пилотското си яке и тръгна през студената пустиня към близкото село Туанул. Тук, сред палатките и колибите, живееше Лор Сан Тека, човекът, с когото Дамерон имаше задачата да се свърже.

Селяците не бяха прекомерно дружелюбни, но не го закачаха. Джаку беше свят, където всеки си гледаше работата, и имаше защо. Галактиката беше огромна и гъмжеше от светове с по-умерен климат. Хората, които едва свързваха двата края на пустинната планета, бяха или родени тук, или се криеха. Най-добре беше да не задаваш въпроси и да не хвърляш особени погледи, защото никога не се знаеше кого може да подразниш.

Тека изобщо не се изненада от пристигането на Поу. Той направи знак на пилота да влезе в колибата и го поздрави с радушна усмивка. Тека беше човешко същество и беше много стар, сбръчкан от тревоги, колкото за няколко живота. Мъжът сигурно бе бил в разцвета на силите си по време на Войните на клонираниите, конфликт, разrazil се преди повече от половин столетие. Оттогава Галактиката се беше променила много и човек в напреднала възраст като Тека бе станал свидетел на всички тези обрати.

Старецът беше снажен и силен и не показваше обичайната немощ и отпадналост, присъщи на възрастните хора. Когато заговори на Поу, тонът му беше сърде-

---

чен и искрен, сякаш се познаваха цял живот. Побъбриха за незначителни неща, което беше част от играта, за да не звучат подозрително, ако някой слуша. Празните приказки обаче свършиха, когато Тека даде на Дамерон малка кожена кесия и сложи ръка върху нея.

– Това ще оправи нещата. – Той дръпна ръката си, оставяйки Поу да държи кесията.

– Легендата разказва, че тази карта е недостъпна – каза Дамерон. – Как я взехте?

Старецът само се подсмихна и Поу се ухили в отговор.

– Няма да ми кажете нищо, нали? Е, добре. – Той стисна здраво кесията. – От дете слушам разкази за приключенията ви. За мен е чест да се запознаем.

Тека прие възхищението му със сериозно изражение.

– Пътувал съм надалеч, видял съм твърде много, за да подмина с лека ръка общата тревога, която заплашва да удави Галактиката в потоп от черно отчаяние. Трябва да се направи нещо. Без значение на каква цена, без значение от опасността. Без джедаите не може да има равновесие в Силата и всичко ще премине на Тъмната страна.

Дамерон знаеше, че не трябва да разговаря за джедаите и за Силата. Тези теми бяха за висшето военно командване.

-
-
- Генералът отдавна търси картата – каза той.
  - „Генералът“ – усмихна се старецът. – За мен тя е принцеса.
  - Да, но не я наричайте така – посъветва го Поу. – Не и в нейно присъствие. Тя не обича да се обръщат към нея по този начин.

Дамерон се готвеше да си тръгне, когато в колибата с въртене връхлетя ВВ-8. Онези, които не познаваха способностите на дроида, често коментираха колко е прелестен на вид. Някои сравняваха куполовидната му глава и кръглото тяло с преобърнатата купа за плодове върху оранжево-бяла сфера. Външността обаче лъжеше, защото именно този дизайн правеше ВВ-8 изключително способен другар по въпросите на шпионажа. Дроидът докладва с настойчиви пиукания какво е видял по време на разузнавателната си мисия извън селото.

Поу извади куад-бинокъла си и забърза навън. Тека го последва.

Фокусиран към небето, куад-бинокълът разкри четири кораба, които се спускаха бързо. Дамерон веднага позна марката и модела им. Първият ред.

Война се задаваше към планетата Джаку.

II

В КОРАБА на Първия ред цареше дух на другарство. Щурмоваците се потупваха по гърбовете. Проверяха оръжията си. Разменяха си шеги и закачки. Ще предаде ли FN-2000 точна информация за местонахождението? Ще му свършат ли боеприпасите за бластера на FN-2199? Ще издържи ли на темпото FN-2003, или незабелязано ще се измъкне зад останалите? Ще задържи ли шлема на главата си FN-2187?

FN-2187 се смееше заедно с другарите си, но знаеше, че трябва да е съсредоточен и да не позволява приповдигнатото настроение за мисията да замъгли подготовката му. Кимането на FN-2003 в знак на подкрепа го успокои, че вълнението е всеобщо. Корабът се разтресе, когато кацна на земята. FN-2187 стоеше твърд. Непоколетим. Неподвижен. Готов. Другарите му правеха същото. Беше настъпил техният момент. Това бяха обучавани толкова много години да правят. Щяха да си спомнят този ден като началото на дълга и

легендарна кариера в корпуса на шурмоваците.

Люкът се вдигна. Рампата се спусна. Визьорът на шлема на FN-2187 компенсираше мрака на нощта. Щеше да може да различава евентуалните врагове в инфрачервено. Но мина много време, докато прахът от приземяването се слегна и му позволи да види ясно бойното поле.

Селото беше по-малко и по-тъжно, отколкото бе изобразено в симулациите. Окъсаните палатки и за-трупаните с пясък колиби не приличаха на подходящо убежище за бойци от Съпротивата. Дългът на FN-2187 обаче не беше да поставя под съмнение решенията на висшестоящите, а да ги изпълнява. Първият ред вина-ги беше прав.

FN-2003 го бутна по рамото. FN-2187 отвърна със същото.

Сигналът беше даден.

FN-2187 тръгна с другарите си в битка.

***

Поу се качи в пилотската кабина на X-изтребителя и включи системите. Почувства се виновен, че бяга, когато шурмоваците на Първия ред нападат Туанул. Лор Сан Тека обаче не му позволи да остане. Той каза, че мисията на Дамерон е твърде важна. Че залогът е

твърде голям. Съдбата на цялата Галактика зависеше от това дали Поу ще занесе артефакта, който беше получил от Тека.

Цялата Галактика. Тека говореше без заобикалки.

ВВ-8 се поклащаше напред-назад в астромеханичното си гнездо зад пилотската кабина. Дроидът ставаше нетърпелив.

– Потегляме, потегляме – каза Дамерон.

Той активира двигателите и започна да измъква кораба изпод високата скала. След няколко минути пътят беше чист за излитане.

Изведнъж се чу пронизително *пинг-пинг* и корабът се разтресе. Поу сграбчи лоста за управлението, за да попречи на Х-изстребителя да се наклони и да се разбие в скалите. Бяха под вражески обстрел. Скенерът показва двама щурмоваци, които тичаха към кораба с вдигнати карабини.

Те не останаха дълго на краката си. Дамерон стреля с бойната си падаща картечница и запали щурмовациите заедно с голяма част от растителността наоколо.

Щяха да дойдат още щурмоваци. Поу трябваше да се махне оттам. Той пропусна всички проверки и включи двигателя. Х-изстребителят изтрака в отговор.

Дамерон се измъкна от пилотската кабина и тръгна надолу по корпуса. ВВ-8 изскочи от гнездото и се търкулна след него.

Повредата беше по-лоша, отколкото Поу се опасяваше. Два от двигателите пушеха, поразени в слабите точки. Щурмоваците от Първия ред знаеха точните места, които щяха да извадят X-изтребителя от строя. Поу нямаше да напусне скоро Джаку.

Той извади малката кожена кесия, която му беше дал Тека, и измъкна съдържанието ѝ – любопитен предмет, приличащ на сноп сребристи блокчета с различна големина. Блокчетата бяха слепени едно с друго и отстрани на някои имаше червени квадрати и правоъгълници. Предметът беше малък, но жизненоважен за съхраняването на всичко добро в Галактиката.

Размерът не определяше значението. ВВ-8 доказваше това всеки ден. Затова Поу имаше доверие на малкия дроид, че ще запази в безопасност даденото им от Тека и ще завърши мисията в негово отсъствие.

Той пхна предмета в предния процеп за данни на ВВ-8.

– Отиди колкото е възможно по-далеч от тук. Ще се върна да те взема.

Дроидът изпиука отрицателно. Не искаше да напуска господаря си.

– Тръгвай! – извика Дамерон и сетне понижи тон. Погледна предания си другар с обич, каквато малцина човечи проявяваха към механични уреди. – Да, ще убия колкото мога повече от онези тенекиени кофи.

Всичко ще бъде наред. Ще се върна да те взема.

ВВ-8 изпиука възражения, но Поу остана непреклонен.

– Хайде, тръгвай! Всичко ще бъде наред – повтори Дамерон.

Малкият дроид се затъркаля, държейки в банките с памет информация, жизненоважна за сигурността на Съпротивата – следа към местонахождението на Люк Скайуокър, последния джедай.

ЗА АВТОРА

Други скорошни произведения на Майкъл Коуг са *Empire of the Wolf*, епичен графичен роман за върколаци в Древния Рим, както и книжната поредица „Междузвездни войни: Бунтовниците“. Може да го намерите онлайн на www.MichaelKogge.com, а иначе живее в Лос Анджелис.
